

Mikkel Tode Raahauges prædiken 3. søndag efter helligtrekonger

Taler

Mikkel Tode Raahauge
Sognepræst

Dato

26. januar 2025

Sted

Skovshoved Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 8, vers 1-13

Salmer

Giv mig, Gud, en salmetunge
O Gud, du ved og kender
Som vintergrene

–

Befal du dine veje
Her vil ties, her vil bies
Jesus lever, graven brast

1

Om matematik

De fleste af os bliver sikkert klar over det allerede i løbet af vores barndom. Og jo
5 ældre, man bliver, jo mere må man også se i øjnene, at det virkelig er sådan, det
er. Jeg tænker på erkendelsen af, at der er nogle ting hér i verden, som man
simpelthen ikke kan finde ud af – og som man højst sandsynligt heller aldrig
bliver god til sådan for alvor, uanset hvor gerne, man så end ville. Det passer
nemlig ikke, at man kan, hvad man vil. Hvor der er vilje er der ikke nødvendigvis
10 vej, og for mit eget vedkommende vidner min karakterbog om, at jeg fra
omkring sjette-syvende klasse ikke længere rigtig kunne finde ud af matematik.

Så længe, det hele mere eller mindre havde bestået af plus og minus, gange og
dividere, der havde jeg kunnet følge nogenlunde med. Jeg kunne forstå
15 systemerne og glædede mig over dem, også selvom det var store tal, vi havde med
at gøre – med decimaler og alt muligt. Men dér, omkring sjette-syvende klasse,
der begyndte det mere og mere at bestå af ligninger – både i første og anden grad
– med ubekendte og tvetydige tegn, som jeg ikke længere evnede at afkode. Det
blev simpelthen for svært, og derfra gik det ellers støt ned ad bakke med Mikkels
20 matematik. Og når jeg sidenhen slog de to streger under mine resultater på det
ternede papir og afleverede mine regnskaber til læreren, da skete det ofte, at jeg

fik dem retur fulde af røde rettelser og med en dom, der vidnede om, at jeg kun lige akkurat var bestået: ”Jævnt tilfredsstillende.”

25

Nuvel. Man kan ikke være lige god til det hele – jeg blev god til nogle andre ting – og indtil videre har det ikke vist sig at være nogen kæmpe katastrofe, at jeg aldrig for alvor fandt ud af, hvordan man løser en ligning i skolen. Men der findes som bekendt andre og langt væsentligere ligninger her i tilværelsen, som det kan være vanskeligt at få til at gå op, selv for matematiske genier. Og i 30 evangeliet, som det kommer til os i dagens skikkelse, der kommer der to mennesker til Vorherre, for hvem livets matematik simpelthen er blevet for svær. Den ene er gået hen og blevet alvorligt syg, og den anden har fået lidelsen og døden så tæt ind på livet, at det ikke er til at holde ud, og nu rækker det ikke 35 længere med de små tabeller.

Ikke for dem, i hvert fald, for mon ikke det omgivende samfund allerede har regnet den ud for dem? Den første af dem – den syge – har ikke været alt for klog. Måske han har røget eller drukket lidt rigeligt? Måske har han ikke spist 40 sine 6 stykker frugt og grønt eller motioneret nok? Måske har han ikke sprittet af og brugt mundbind og holdt tilstrækkelig afstand? Og så måtte det jo ende galt enten før eller siden. Og den anden – officeren – som tjener besættelsesmagten; det fremmede nazi-svin, som hovedløst og helt ukritisk så længe har råbt med på kejserens slagord: ”Make Rome Great Again!” Han har 45 skortet så meget på alt, hvad der hedder almindelig etik og moral, at han omsider er blevet ramt af karma-loven, og nu kommer det hele så endelig og bider ham i røven.

For man får da løn som forskyldt – gør man ikke? I begge tilfælde skulle det i 50 hvert fald være let nok at lægge to og to sammen. Og nu er der så for både den ene og den andens vedkommende blevet slået to streger under resultatet og regnskaberne skal afleveres. Og snart vil de komme retur fulde af røde rettelser. Og dommen over deres liv, den giver vel nærmest sig selv: ”Ikke tilfredsstillende.” ”Ikke bestået.”

55

Så vidt samfundets hovedregning. Jeg gætter på, at langt de fleste af os er særdeles fortrolige med den – og sikkert også dygtige til den – både hvad angår de andres og vores egne regnskaber. For det er immervæk en simpel matematik, der kun meget sjældent består af hverken andet eller mere end at lægge sammen 60 og trække fra. Resultaterne er typisk så lette at finde frem til, og alligevel, så har

vi nok alligevel godt på fornemmelsen, at der for os alle sammen findes ligninger i tilværelsen, som vi ikke kan få til at gå op – uanset hvor begavet, man så i øvrigt er. Også for os kan livet let blive så fuldt af ubekendte og tvetydige tegn, at det
65 hele simpelthen går hen og bliver for svært. Vi véd i sagens natur bedst selv, hvilke ubekendte og tegn, vi hver især har vanskeligst ved, og ligesom den syge mand og officeren, så må enhver af os før eller siden erkende, at det ikke passer, at man kan, hvad man vil. Hvor der er vilje er der ikke nødvendigvis vej. Viljen er der vel nok for de fleste af os, men vejen er spærret, og navnene på de kæmper,
70 der vogter den, er Skæbne og Død. Og over for dem kan det som bekendt ikke lade sig gøre at snyde med regnskaberne.

Og hvad er der så mere at stille op, når alt kommer til alt? Selvfølgelig kan man gøre, hvad der også havde været fuldstændig naturligt i både den syge mands og
75 officerens tilfælde, og bare give op og så affinde sig med tingenes tilstand. Tage skæbnen på sig og lade den komme frem til resultatet; gå døden i møde og lade den slå de to streger under det – og så håbe på, at regnskabet engang vil komme retur uden alt for mange røde rettelselser og med en dom, der måske lige akkurat kan svinge sig op på et: ”Jævnt tilfredsstillende.”

80 Men som vi hørte det før, så satser den syge mand og officeren altså på en helt anden strategi. De går til Vorherre og beder ham om hjælp; beder *ham* om at gøre det for dem, som de ikke selv kan finde ud af. De er sikkert godt klar over, at der er en overhængende fare for, at også han vil sige til dem, at de har fået løn
85 som forskyldt. Og fordi de udmærket godt véd, at de ikke rigtig har noget, som de kan bringe til eksamensbordet – hverken tilstrækkelig klogskab eller tilstrækkelig moral – så kommer de til ham med det allersidste, de har: nemlig deres desperation. Og så viser det sig – til deres og måske også til *vores* store overraskelse – at det åbenbart heller ikke er hverken klogskab eller moral eller
90 hvad vi nu regner med, der skal til for at levere gode resultater her i livet, der er det afgørende. Men alene Guds nåde mod syndere, der ikke kan, hvad de vil. Mod alle os, der nok har viljen, men for hvem vejen er spærret. Og til både dem og os lyder det så i dag: frihedsbudskabet over dem alle! To ord af Guds egen mund: ”Jeg vil!”

95 Og det er i virkeligheden hele evangeliet i en sum! Det er en himmelsk matematik, der rækker uendeligt langt ud over alle vores små tabeller og vores simple hovedregning: at Gud i sin Søn har gjort den store ubekendte bekendt, og med hans liv, hans død og hans opstandelse givet os det utvetydige tegn på, at

det slet ikke tilkommer hverken Skæbnen eller Døden – eller os selv, for den sags skyld! – at slå de to streger under et menneskes liv, hverken hinandens eller vores eget. Men at det alene tilkommer den Gud, så at vi kan være i verden som frie mennesker i tillid til, at Gud har løst den store ligning for os, som vi ikke selv
105 kan få til at gå op, og åbnet en vej til livet. Og stole på, at når vi engang forlader den, at vi så trygt kan aflevere vores regnskaber og forvente at få dem retur: uden røde rettelser. Ikke fordi, vi selv har gjort os fortjent til det. Men fordi Gud vil, at vi skal leve – og bestå.

110 Og hvor Guds vilje er, dér er der *altid* vej.

Amen.

Kilde
115 Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
120 3. søndag efter helligtrekonger, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI
<https://www.dansketaler.dk/tale/mikkel-tode-raahauges-praediken-3-sondag-efter-helligtrekonger>

125

130

135